

Epistolele Sfântului Apostol Pavel către Timotei (1 și 2) și Tit (pastorale) Prezentare de ansamblu

Data și destinatarii:

□ 62-67 d.Hr.

□ **Timotei (FA 16.1-3)**. S-a convertit, probabil, la prima vizită a lui Pavel în Listra (FA 14.8-18).

Pavel decide să-l ia cu sine, la a doua vizită în zonă (49-50 d.Hr.).

Era trimis de Pavel în Biserici, pentru a le întări și a-i aduce Apostolului vești despre ele (Corint, Tesalonic și Filipi).

În momentul scrierii epistolei era în Efes, pentru a păstori Biserica și a înfrunța învățătura potrivnică.

□ **Tit (Gal 2.1, 3)** Nu era evreu (Gal 2.3);

A fost trimis de Pavel în Corint, pentru a lăsa o epistolă (2Cor 2.3-4, 13; 7.6-16) și pentru a organiza colecta destinată Bisericii de la Ierusalim (2Cor 8.16-24).

În momentul scrierii epistolei se afla în Creta, pentru păstoria Bisericii.

Situația Apostolului Pavel

Pavel a fost eliberat din prima detenție romană și s-a îndreptat spre Creta, împreună cu Tit și Timotei.

Tit este lăsat în Creta, iar Pavel și Timotei pleacă spre Macedonia, însă fac un popas în Efes.

□ Biserica din Efes era puternic amenințată de erezie, de aceea Pavel îi excomunică pe doi dintre învățătorii falși – Imineu și Alexandru (1Tim 1.19-20).

□ Pentru că Pavel se grăbea spre Macedonia, Timotei este lăsat să lupte cu erezia în Efes (1Tim 1.3).

□ La ajungerea sa în Macedonia, le scrie amândurora câte o epistolă (1Tim și Tit).

□ După ce iernase în Nicopole (Tit 3.12), Pavel probabil se îndrepta către Efes, când a fost arestat și dus la Roma, unde a avut parte de o audiere preliminară (2Tim 4.16-18).

□ De aici, îi trimite lui Timotei a doua epistolă, prin Tihic, care avea să-l înlocuiască pe Timotei în Efes (2Tim 4.9, 12, 21).

Doctrine fundamentale

„**Învățătura sănătoasă**” (1Tim 1.10; 2Tim 1.13; 4.3; Tit 1.9; 2.1).

„**Învățătura care duce la evlavie**” (1Tim 6.3; vezi și Tit 1:1)

„**O valoare care trebuie păzită de către lucrătorul creștin**” (1Tim 6.20 și 2Tim 1.14)

Conducerea slujitoare în Biserică

Prezbiterii sunt numiți și episcopi (Tit 1.5, 7), deci trebuie să supravegheze Biserica.

Îndeletnicirea lor de bază era **învățătura apostolică** (1Tim 5.17; Tit 1.9)

Presbiterii erau asistați de diaconi (1Tim 3.8-13)

Fără învățatură sănătoasă, nu există credință sănătoasă.

Valoarea înțelepciunii divine

Proverbe 8.10-11; 35-36: (10) *Primiți mai degrabă învățăturile mele decât argintul și mai degrabă știința decât aurul scump.* (11) *Căci înțelepciunea prețuiește mai mult decât mângăritarea și niciun lucru de preț nu se poate asemui cu ea.* (35) *Căci cel care mă găsește găsește viața și capătă bunăvoința Domnului.* (36) *Dar cel care păcătuiește împotriva mea își vatămă sufletul său; toți cei care mă urăsc pe mine iubesc moartea.*

În capitolul 8 din Proverbe, înțeleptul, inspirat de Dumnezeu ne vorbește despre valoarea înțelepciunii. Să ne reamintim faptul că înțelepciunea este acea capacitate a omului de a vedea realitatea așa cum o vede Dumnezeu; altfel spus, de a se asemăna în gândire cu Dumnezeu. În v. 10-11 el ne amintește că înțelepciunea este mai prețioasă decât toate valorile lumii, simbolizate aici prin argint, aur și mângăritare. Unde în traducerea noastră se spune niciun lucru de preț nu se poate asemui cu ea (v. 11), traducerea engleză NIV este mult mai expresivă, redând propoziția prin *nothing you desire can compare with her* (nimic din ce-ți dorești nu se poate compara cu ea). Ce ne dorim material sau profesional de la viață? Oricare ar fi răspunsul, înțelepciunea este mai valoroasă decât orice ne dorim. Trăsăturile care îi dau înțelepciunii asemenea valoare sunt mai multe, dar aici mă voi opri asupra uneia dintre ele, pe care o consider cea mai importantă dintre toate câte apar în acest capitol. Cel care mă găsește găsește viața și capătă bunăvoința Domnului (v. 35). Uităm adesea că viața este mai mult decât „aur”, „argint” și „mângăritare” și că ea trebuie trăită pentru plăcerea lui Dumnezeu. Înțelepciunea spirituală este singura posesie care ne poate ajuta să trăim o asemenea viață. Fără ea, aurul, argintul și mângăritările ne vor deveni ținte în viață; dimpotrivă, pe măsură ce ne înțelepțim, valoarea lor va pâlă. Alteori, chiar căutând bunăvoința lui Dumnezeu o căutăm greșit – pentru că nu suntem înțelepți -, considerând că bunăvoința lui Dumnezeu față de noi se măsoară în „aur”, „argint” și „mângăritare”. Scriptura ne spune însă că înțelepciunea este mult mai valoroasă decât acestea, tocmai pentru că ea ne ajută să căpătăm bunăvoința lui Dumnezeu. Asta înseamnă că bunăvoința Lui este mult deasupra acestor „valori”.

De ce totuși, suntem atât de porniți în fiecare zi către alte „bogății”, ignorând chemarea înțelepciunii dumnezeiești? Pentru că atunci când abandonăm căutarea înțelepciunii ne vătămăm sufletul (v. 36), și nu trupul, iar noi am devenit insensibili la durerea sufletului și extrem de săritori la pretențiile trupului. Dacă trupurile noastre ar suferi când suntem neînțelepți, cât am mai alerga după înțelepciune!!! Dar sufletul? Cât ne doare sau cât ne neliniștim atunci când ne este vătămât sufletul? Sau mai știm cum e durerea sufletului? Mai simțim durerea de a-L fi supărat pe Dumnezeu? Trupește n-o vom simți poate niciodată, iar sufletul s-ar părea că nu ne mai doare... Când am descoperit această realitate cu ajutorul versetelor de mai sus, am făcut o rugăciune simplă: Doamne, vreau mai bine să am înțelepciune și să mă doară sufletul când Te întristez, decât să am aur și să nu mă mai doară nimic. De aceea, înțelepciunea este mai scumpă decât tot ce mi-aș putea dori.

Ciprian